

[Finansministeren]

solidarisk element ind i besparelserne. Socialindkomsten er et skridt i retning af at fordele de byrder, som er pålagt landet gennem de stigende oliepriser, på en mere solidarisk måde, på samme måde som det måske i skattepolitikken og indkomstpolitikken. At de borgerlige partier reagerer mod denne politik, overrasker mig ikke, men understreger kun, at disse partier ikke evner at løse de problemer, som den økonomiske krise har ført med sig.

Der er måske et lille håb for os i fremtiden, for jeg noterede mig, at hr. Bertel Haarder i sit indlæg sagde, at det kan nytte og det gælder om at turde. Foreløbig er det regeringen og forligspartierne, der har turdet.

Jeg finder også anledning til at understrege, at vi for 1980 regner med et underskud på betalingsbalancen i underkanten af de 15 mia kr. Det er en svag forbedring i forhold til 1979, men i lyset af den voldsomt forøgede energiregning og den fortsat stærke vækst i rentebetalingerne til udlandet er det nu et godt resultat af den førte politik og ikke mindst, hvis vi drager en sammenligning med næsten alle andre lande i OECD.

Nationalbanken har derfor også i to omgange, i september og i november måned, kunnet nedsætte diskontoen med 1 pct. hver gang. Denne reduktion af renten er vigtig for erhvervslivet. Det er vigtigt, at vi fastholder en økonomisk politik, der kan fortsætte denne linje.

Jeg skal derefter til hr. Flygaard sige, at jeg gerne vil bekræfte, at jeg finder det helt nødvendigt, at der bliver en stærkere aktivitet i produktionssektoren, og at der bliver mulighed for en indtjening, der giver mulighed for øgede investeringer. Hr. Flygaard måtte meget gerne have taget en større del af mit indlæg i Jylland-Posten af 14. december med, for dér understregede jeg også, hvor meget vi kunne blive lettet i vores vanskelige politiske opgave, hvis fremsynede erhvervsledere ville gå ind og seriøst drøfte fordelingen af ejendomsretten til de større overskud, vi har god brug for i erhvervslivet.

Så synes jeg faktisk, at hr. Flygaard også fik lidt problemer ved på den ene side at tale om kursjusteringer, der ikke måtte få konsekvenser for lønudviklingen, og på den anden side samtidig tage skarp afstand fra indgreb i overenskomsterne. Det er lidt svært for mig at se, hvordan disse to ting skulle harmonere,

men jeg kommer selvfølgelig lettest om ved det ved at lade det ligge og ikke gå ind i diskussionen.

I forbindelse med den kursjustering, vi foretog i november måned sidste år, foretog vi sådanne ting i forhold til indtægtsdannelsen i samfundet, at vi ikke fik en lønudvikling i konsekvens af kursjusteringen, på samme måde som vi har sikret, at fremtidige energiprisstigninger heller ikke udløser indenlandske lønstigninger.

Jeg skal til hr. Glensgårds spørgsmål om udgifterne til Grønland, Færøerne og Sydslesvig sige, at jeg ikke har mulighed for en yderligere specifikation end den, der er fremsendt til finansudvalget den 6. oktober 1980, og som er hr. Glensgård velkendt.

Jeg vil godt sige til hr. Bertel Haarder, som jo var inde på, at man kunne aflæse resultaterne af en borgerlig regering – i min oversættelse venstregering – ved at se på udviklingen efter 1974, for da fik man et lavere skattetryk og en lavere lønstigning. Jeg må måske minde om, at 1974 var det år, hvor lønningerne i byerhvervene steg omkring 20 pct. i kraft af eftervirkningerne af den første oliekrise, og måske også minde om, at det var i 1975, at vi fik en købekraftsudvidelse af et sådant omfang, at det i høj grad lagde grunden til de betalingsbalanceproblemer, vi slås med endnu.

Til hr. Glensgård, der sagde, at kompromisernes tid er forbi, vil jeg sige, at det er jo da ikke et nyt standpunkt for fremskridtspartiet, at man ikke skal gå på kompromis. Jeg håber, at det for et flertal i folketinget ikke er sådan, at kompromisernes tid er forbi. Det er nu engang demokratiets væsen, at meningerne brydes, og at der ud af meningsbrydningerne kommer beslutninger. For folketinget er det en forpligtelse, at der kommer beslutninger til gavn for det danske samfund.

Jeg tror ikke vi skal være kede af, at hr. Glensgård på fremskridtspartiets vegne siger, at kompromisernes tid er forbi. For de betragtninger, hr. Glensgård gjorde, gør, at vi jo ikke har nogen mulighed for at drage fremskridtspartiet ind i et samarbejde. Hele den opfattelse, som fremskridtspartiets idé bygger på, om, at alt, hvad der er offentligt, er dårligt, og alt, hvad der er privat, er godt, er der heldigvis ikke flertal for her i folketinget.